

Пише: Милорад Додик
уторак, 19 април 2011 20:42

Колико пута сте чули реченицу: „ЗА ОВЕ ЗЛОЧИНЕ ЈОШ НИКО НИЈЕ ОДГОВАРАО.“ Тако се најчешће завршавају извјештаји о помену жртвама из српског народа – на бројним стратиштима и логорима. Од Сијековца, Добровољачке, Тузланске колоне, сарајевских и других логора за Србе, Кравица, Братунца, Сребренице. Жртве и њихове породице, али и цијели српски народ чекају на правду. Иако постоје бројни докази и кривичне пријаве одавно поднесени тужилаштвима и судовима, правде нема. Правда је услов је помирење међу народима који су ратовали у грађанском рату у Босни и Херцеговини. Правда је основ за стварање неопходног међунационалног повјерења. Без тога се не може даље, а поготово не иде више да су само Срби злочинци, а други њихове жртве. Ако је у грађанском рату у коме су ратовали народи једни против других, а бошњаци још и међусобно, било око 100.000 жртава, од којих скоро 30.000 Срба, ко је онда њих уморио и побио, често након грозних мучења. Када ни то није било довољно, онда су им одсјецали главе као монструозне трофеје, који су служили за ново регрутовање муџахедина широм свијета. У том за муслимане светом рату, цихаду против невјерника- немуслимана у БиХ, подучавали су се будући исламски терористи за убијање недужних људи широм свијета. Управо тако пише у књизи Ејвана Колмана. Када је Портер Гос, директор ЦИА-е, долазио у Сарајево, шефовима Обавјештајно-безбједносне агенције, отворено је рекао: „Када у Саудијској Арабији, Кувајту, Ираку, Египту, Алжиру, Мароку или чеченији убију или ухвате Ал-каидине активисте, често и важне локалне вође, увијек двојица или тројица њих, имају Бе-Ха пасоше. Зна се да су организатори и кључни људи терористичког напада 11. септембра 2001. у Њујорку, повезани са ратом у БиХ. Њихов терористички пут повезан са Босном и Херцеговином, дио је исламске стратегије Алије Изебеговића и бошњачких структура, којима су требали управо такви у стварању исламске државе и исламског друштва. Када су под притиском САД и као обавезу из Дејтонског споразума, дио њих морао напустити БиХ, Расим Делић као главнокомандујући такозване Армије БиХ, па и муџахедина који су били дио те армије, на свечаном испраћају у децембру 1995. је рекао: „Ово је само прва рунда, не знамо када ће доћи до следеће. Ваша помоћ ће бити потребна док ислам не побиједи на овом свијету.“

У складу са Уставом Републике Српске, тражио сам сазивање ове сједнице Народне скупштине Републике Српске и предложио да се расправља о последицама (не)дјеловања Тужилаштва БиХ и Суда БиХ у предметима ратних злочина, као и оправданости постојања тих институција са становишта остваривања уставности и законитости.

ПЛАН СТВАРАЊА БиХ ПО МЈЕРИ САМО ЈЕДНОГ НАРОДА

Пише: Милорад Додик
уторак, 19 април 2011 20:42

Да би освијетлили циљеве, мотиве и намјере оснивања и дјеловања такозваних правосудних институција на нивоу БиХ, морамо се вратити на вријеме прије почетка ратних сукоба у БиХ и дјеловање бошњачких политичких структура и њихових представника. У основи међунационалних сукоба у грађанском рату у БиХ, стоји намјера остваривања независности БиХ путем сецесије од међународно признате државе СФР Југославије. Иста та политика је основ дјеловања и у послеријатном периоду и настојање бошњачких политичких структура за стварањем државе по мјери већинског народа. То је наставак политике Алије Изетбеговића и његове Странке демократске акције, која је довела до крвавог рата у БиХ и одраз стварања независне Републике Босне и Херцеговине, по цијену рата. Њој су темељи и коријени у Исламској декларацији Алије Изетбеговића. Данас исто лице показује Златко Лагумџија и његова Социјалдемократска партија БиХ, као доминантно бошњачка партија, правећи власт у Федерацији БиХ, кршењем закона и пактирањем са патуљастим странкама - профашистичком Хрватском странком права и Народном странком радом за бољитак. Под фирмом грађанске државе, намјера је стварати бошњачку државу, по принципу „ЈЕДАН ЧОВЈЕК – ЈЕДАН ГЛАС“. Том политиком је разарана Југославија, па се тиме историја понавља – прије 20 година као трагедија, а сада као фарса. Исту такву грађанску државу заговарао је Алија Изетбеговић.

У предизборно вријеме у октобру 1990. у прилогу „Ослобођења“ – „Странке, програми, личности“, објављен је његов интервју под насловом „Грађанска република или грађански рат“. Какву то грађанску републику заговара, он не крије, па на питање: „Да ли бисте стварање ДРУШТВА, у овом вијеку, усред Европе базираног на религији, у овом случају ријеч је о исламу, сматрали друштвеним напретком? Не говорим дакле само о Босни,“ Изетбеговић одговара: „Да. Сматрам! Свакако под увјетом да је то друштво заиста муслиманско. Истина, ислам није идеологија, већ увјерење и зато систем у којем ће би људи прихватили ислам као увјерење, као вјеру, у том друштву би успостављање исламских норми и стандарда живота, за мене представљали напредак.“ Данас у Сарајеву имате ислам не само као религију, већ и као стандард живота – од заговарања исламске вјеронауке у дјечијим вртићима и протјеривања Деда Мраза, преко исламског банкарства, зелених тротоара, до „мултиетничког“ Златка Лагумџије као предсједника муслиманског Бошњачког института, који је установио један од оснивача СДА – бег Адил Зулфикарпашић. Зато и многи у Сарајеву из бошњачких медијских и интелектуалних кругова, препознају једну нит, или како кажу: **Од Алијиних младомуслимана, преко Харисових бошњачких националиста, до Златкових државотворних европејаца.**

Немамо право бити наивни и неопрезни. Стварање исламске државе је пројекат иза кога стоји Исламска заједница на челу са реисом Мустафом Церићем, који отворено понавља: „**Од бивше Југославије, све нације су створиле своју државу, осим Бошњака**“. Онда не чуде изјаве које се упућују Србима и Хрватима: ако не желите БиХ као државу већинских Бошњака, онда идите у Србију и Хрватску.

Како је то радио, Алија Изетбеговић је образлагао више пута.

Нажалост, неки из међународне заједнице у Сарајеву и у свијету, из својих разлога, подржавају остваривање таквих бошњачких настојања. Као инструмент такве политике служи канцеларија високих представника у Сарајеву и неке стране амбасаде, које подржавајући Платформу СДП и СДА, подржавају и профашистичку Хрватску странку права која себе сматра наследником идеја Анте Павелића, чије слике и бисте красе страначке просторије, уз црне кошуље и фашистички поздрав уздигнутом десном руку, ЗА ДОМ СПРЕМНИ. То је наследник идеологије која је створила усташки покрет и Независну државу Хрватску прије 70 година. То је идеологија која је створила логор Јасеновац у коме су убијани Срби и Роми, по геноцидном плану, а Јевреји по холокаусту. Та Павелићева и правашка НДХ, створила је логор смрти прије него што је то учинила и њихов покровитељ – Хитлерова нацистичка Њемачка. Које су то вриједности које промовише наводни социјалдемократ Златко Лагумџија, правећи Платформу са таквом странком. Знају ли амбасаде у Сарајеву да подржавајући такву власт, подржавају и и правашког претходника и узора Анту Павелића, као дио нацистичког система холокауста и истребљења читавих народа ? Зна ли Европска унија шта се то ствара у БиХ ? Зна ли да Срби ни 1941. нису прихватили такву државу и да су били највећи и најважнији дио антифашистичког покрета у Југославији ?

То је само нови појавни облик политике која је хтјела да сецесијом БиХ од Југославије, створи државу само по мјери једног народа – Муслимана, а од 1993. по називу Бошњака. Није њихов лидер Алија Изетбеговић никада крио намјере, само их је понекад прикривао. Није било дилеме, јер је више пута рекао: „**Због мира, не бих жртвовао независност БиХ, али бих због независности жртвовао мир.**“ Зато је Изетбеговићу и Муслиманима требао референдум о независној БиХ, јер је то био дио плана за стварање муслиманске државе.

НЕЗАВИСНОСТ БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ КАО ПОДВАЛА И ПРЕВАРА

Међународна заједница је поставила два услова за међународно признање БиХ:

1) Провођење референдума о независности уз учешће свих грађана;

2) Договор о уставним начелима за уставно уређење БиХ.

У интервјуу „Слободној Европи“ који је Алија Изетбеговић дао 13.6.2000. године, под насловом „Свугдје постоје стратегија и тактика“, објашњавајући своју „државничку мудрост“, разоткрио је стратегију стварања муслиманске државе и оптуживања Срба за агресију:

„Људи то често не разликују и бркају. Наша стратегија је била: цјеловита, демократска Босна и Херцеговина. Ови лисабонски разговори, које ви спомињете, били су, колико се сјећам, концем мјесеца фебруара. Једно пет до шест дана прије референдума. Ја сам вам малоприје рекао какав је референдум имао значај за Босну и Херцеговину. То је значило прећи Рубикон, па бити са ове или са оне стране Рубикона. С ове стране Рубикона је агресија, а с оне стране је грађански рат. Тако да је нама је било изузетно важно да се тај референдум одржи. У тој ситуацији ја сам вербално дао подршку том документу, али сам одбио да га потпишем и до потписивања није дошло. Опште је познато да тај папир није никада потписан. Наиме, документ је садржавао и неке позитивне ствари. Гарантовао је цјеловитост босанскохерцеговачке државе у постојећим границама, међународно признатим, и независност земље. Али, имао је и негативну ствар, а то је да је предвиђао етничке регионализације које су за нас биле неприхватљиве. Дакле, било је и добрих и лоших ствари. Ја сам рекао да је то документ који је добар за наставак разговора и да ћемо те разговоре наставити - и ми смо их касније наставили у Бриселу. Али је било неопходно да га не одбијем тада, јер би референдум дошао у питање. Референдум се одржавао 29. фебруара, а разговори у Лисабону 22. или 23. фебруара, дакле једно седам дана прије референдума, а било је врло важно за Босну и Херцеговину да се референдум одржи.“

Изетбеговић не крије да је био за унитарну БиХ, знајући да ће доћи до рата. Пристао је на Кутиљеров план, само привидно, да би добио међународно признање, планирајући да рат назове агресијом.

Одржавање референдума о независности БиХ, тражила је ад хок формирана Бадинтерова комисија која је својим Мишљењем број 4. од 11. јануара 1992. године, констатовала да „БиХ не задовољава критерије из Декларације Европске заједнице од 16. децембра 1991. године, за признавање независности, не изражава вољу свих босанскохерцеговачких становника, те Комисија препоручује да се одржи референдум о

Пише: Милорад Додик
уторак, 19 април 2011 20:42

независности СВИХ грађана без разлике“. Референдум који је одржан 29. фебруара и 1. марта 1992. године био је крњи референдум, који су бојкотовали грађани српске националности. Зато је према извјештају крњих комисија, на референдум изашло 63,7% грађана БиХ, од чега је 92,7% гласало за независност. На дан 1. марта 1992, другог дана референдума, припадник Зелених беретки Рамиз Делалић Ћело је пуцао на српску свадбену поворку на Башчаршији при том убио младожењиног оца Николу Гардовића. Иако се Делалић на телевизији хвалио извршењем тог убиства, његово процесуирање се отезало и развлачило све до јуна 2007., када је убијен у мафијашком обрачуну, без правоснажне пресуде.

Купујући вријеме, Изетбеговић је учествовао у преговорима које је водио португалски дипломата Жозе Кутиљеро, испред Мировне конференције за Југославију.

У интервјуу за БЛИЦ, објављеним 18.7.2005. под насловом: „**Изетбеговић одбио мир**“, наводи се:

„Да су Срби, Бошњаци и Хрвати 1992. године прихватили план који им је био понуђен, био би избегнут рат у Босни и Херцеговини, а помирење би текло далеко лакше, тврди у разговору за 'Блиц' Жозе Кутиљеро, аутор првог плана међународне заједнице за БиХ.

Како би БиХ изгледала данас да су Срби, Хрвати и Бошњаци потписали план који сте ви предлагали пре 13 година?

- После пет недеља разговора, 18. марта 1992. године све три стране усвојиле су пакет принципа о будућем уставном уређењу БиХ. Превазиђено је и српско одбијање да БиХ буде независна држава, Хрватска је схватила да неће бити могуће припајање западне Херцеговине, а Бошњаци су одустали од првобитно тражене унитарне државе. Посао је са прекидима трајао до јуна када су ми Бошњаци рекли да одбијају предложено.

Зашто је Изетбеговић после посете САД одбио план иако га је већ потписао?

- Изетбеговић је прихватио план само да би удовољио Европи, а онда је од њега одустао да би задовољио Американце који су га охрабривали да то уради. Он је веровао да Вашингтон подржава његову идеју о унитарној Босни - Дејтон је показао да грешу. Европска Унија је била против тога.

Да ли је међународна заједница могла да спречи злочин у Сребреници и остале злочине у БиХ?

- Да је план усвојен, не би било рата, ни Сребренице.

Сузан Вудворд која је била специјални савјетник шефа мисије ОЕБС-а У БиХ, у раду под називом: **„Нарушавање суверености ради стварања суверености: Да ли је босански Дејтон бескорисна вјежба или нови модел“** (Колумбија универзитет Њујорк, 2001. г.), наводи: **„Крајем марта 1992. године, САД су убиједиле Изетбеговића да може да напусти преговоре и одмах да добије признање на основу тога што насиље Срба представља као акт спољне агресије коју једино сувереност може да обузда.“**

Вудвордова даље каже: **„Међутим, овај аргумент има мали недостатак, пошто босански Срби тада још увијек нису започели рат против босанске независности.“**

Као што је напријед наведено, тезу о агресији потврдио је Изетбеговић. Прича о агресији, била је и на сједници крњег Предсједништва БиХ која је одржана 4. маја 1992. године, када је уз ту тезу, Абдулах Коњиџија, тражио да се то прогласи и геноцидом!? Дакле, прије било каквих ратних дејстава и злочина са српске стране, одмах се даје квалификација: АГРЕСИЈА И ГЕНОЦИД.

То је био основ за дјеловање, притиске и уцјене које је бошњачка страна свих ових година користила према западним земљама, понајвише према САД, да им удовоље у послеријатном стварању унитарне државе и одузимању надлежности Републици Српској. У том плану који потиче из 1992. године, важна улога је одређивање карактера рата у БиХ. Ратна пропаганда која је означавала Србе као злочинце, а Муслимане-Бошњаке као жртве, тражила је судске потврде. Зато је било потребно измислити правосуђе на нивоу БиХ, супротно уставним рјешењима из Дејтонског

споразума.

Тај процес је ишао у двије фазе. Прва фаза у дјеловању измишљеног правосуђа, садржана је у разлозима за наметање Закона о Суду БиХ. Одлуком Високог представника Волфганга Петрича, од 11. новембра 2000. године, као разлог оснивања Суда наводи: **«Успостављање неопходних структура на нивоу државе БиХ и ентитета у циљу испуњавања захтјева датих у одговарајућим уставима, укључујући и оснивање судских институција на државном нивоу чиме би се задовољила потреба дата у Уставу, а које би се бавиле кривичним дјелима званичника БиХ починеним у току обављана службене дужности»** .

Овакваповршност и неозбиљност, доказ је ароганције и умишљености и драстичан примјер кршења Дејтонског споразума. Циљ прве фазе је било дисциплиновање српских и хрватских функционера, кроз хапшења, затварања и судске прогоне без ваљаних доказа. Заstraшивање је била порука и другима шта ће их снаћи ако се буду противили прекрајању Дејтонског споразума и централизацији у корист Бошњака.

Да подсетим да су жртве тих процеса били Мирко Шаровић, предсједник Републике Српске, а потом српски члан Предсједништва БиХ, са које функције је практично отишао у притвор од годину дана, а након судског процеса ослобођен. За годину дана затвора, Шаровић је тужио БиХ и добио одштету од 102.000 марака. Поред њега суђен је и неправоснажно осуђен на 10 година, Анте Јелавић, хрватски члан Предсједништва БиХ. Ова пресуда је укинута, тако да сада ни Јелавић није крив. Затварање и судски процес, задесио је и Драгана Човића, бившег замјеника премијера и министра ФБиХ, садашњег предсједника ХДЗ БиХ, најјаче и најважније странке хрватског народа у БиХ. Против њега је Тужилаштву и Суду БиХ поднесено преко 10 кривичних пријава, од којих га на крају ослобађају, што је само потврда да се ради о политичком прогону. Њему је суђено и за удружени злочиначки подухват у коме су сви други још првостепено ослобођени, а он суђен за удруживање сам са собом. Оптужница и судски процес је била судбина Младена Иванића, зато што као премијер није „довољно добро припремио сједницу Владе РС, па је наступила штета по „Српске шуме“. За ову небулозу, Иванић је осуђен на 18 мјесеци затвора. То му је била опомена што одмах није прихватио понуду СДП-а, да изађе из коалиције са СНСД-ом. На пресуду се жалио Иванић и тужилац који је тражио 4 године затвора. Иванићев ПДП је изашао из коалиционе власти, па је тиме створен предуслов да буде ослобођен.

Други корак ПРАВДЕ ПО ОХР-у, било је 2004. године, оснивање одјелења за ратне злочине у Суду и Тужилаштву БиХ, са страним судијама и тужиоцима, опет у функцији

Пише: Милорад Додик
уторак, 19 април 2011 20:42

одржавања „бошњачке истине о агресији и геноциду“. Рачунало се да је механизам застрашивања функционера прије свега Срба и Хрвата, успостављен и увијек спреман да по потреби настави са прогонима оних које народ изабере на изборима. Ради истине мора се рећи да ОХР-ово „правосуђе на нивоу БиХ“, некад закачи и бошњачке функционере, али само онда када се удаље од СДА. Тако је процес вођен и против Едхема Бичакчића, бившег премијера ФБиХ, који је оптужен заједно са Драганом Човићем, за злоупотребу службеног положаја, а онда ослобођен.

Тај измишљени и наметнути правосудни систем, Босну и Херцеговину чини додатно нестабилном и још више подијељеном. Развијен је читав инструментализовани систем који је у функцији владања Босном и Херцеговином супротно Уставу и законима чиме се крши владавина права као један од постулата демократских и суверених држава. То је детаљно образложено у Прилогу који сте добили уз Информацију која је на дневном реду.

БИХ НЕМА НАДЛЕЖНОСТ ЗА ПРАВОСУЂЕ

Да је намјера била постојање правосуђа на нивоу БиХ, онда би то стајало као изричито надлежност по Дејтонском Уставу БиХ. Баш онако како стоји у америчком Уставу који је био узор ауторима Дејтонског Устава БиХ. Наиме, у Уставу САД чланом 3. је прописано: „Судска власт Сједињених Држава повјерава се Врховном суду и оним нижим судовима које Конгрес може повремено установљавати и оснивати“. Као што се зна, Парламентарна скупштина БиХ нема такво изричито овлашћење, па чак ни она не може установљавати правосуђе и његове институције, све док се не допуни Устав БиХ и тиме створи правни основ.

Шта је Устав одредио као институције Босне и Херцеговине ?

Уставом БиХ утврђене су слиједеће институције:

-

Парламентарна скупштина са два дома: Дом народа и Представнички дом;

Како је БиХ настала и како (не) може да опстане - о суду и тужилаштву БиХ

Пише: Милорад Додик
уторак, 19 април 2011 20:42

-

Предсједништво БиХ од 3 члана, које грађани бирају непосредно и то: једног Србина на територији Републике Српске, а једног Бошњака и једног Хрвата бирају на територији федерације БиХ;

-

Савјет министара БиХ који има 3 члана: предсједавајућег, затим министра спољних послова и министра спољне трговине;

-

Уставни суд БиХ који има 9 чланова, од којих 4 бира Представнички дом Федерације, 2 члана Народна скупштина Републике Српске, а 3 члана-странца бира предсједник Европског суда за људска права;

-

Централна банка са првим управним одбором који се састоји од гувернера кога именује Међународни монетарни фонд на основу консултације са Предсједнишвом БиХ, а 3 члана именује Предсједништво БиХ и то 2 из Федерације БиХ (један Бошњак и један Хрват који дијеле један глас) и једног из Републике Српске (без националне одреднице да то мора бити Србин).

Од свега 6 институција Босне и Херцеговине, интервенционистичком политиком и актима високих представника, дошло се до 87 институција БиХ. Ово је био резултат преноса надлежности са нивоа ентитета, кроз праксу наметања, притисака и уцјена. Извршена је противправна ревизија Анекса 4. међународног уговора, супротно вољи страна потписница и мимо процедура утврђених Бечком конвенцијом о праву међународних уговора. То указује на размјере кршења међународног права.

Као надлежности Босне и херцеговине, чланом 3. Устава, прописано је да су „у надлежности институција Босне и Херцеговине слиједећа питања:

Како је БиХ настала и како (не) може да опстане - о суду и тужилаштву БиХ

Пише: Милорад Додик
уторак, 19 април 2011 20:42

1. Спољна политика,
2. Спољнотрговинска политика,
3. Царинска политика,
4. Монетарна политика као што је предвиђено чланом ВИИ (напомена: Централна банка БиХ),
5. Финансирање институција и међународних обавеза Босне и Херцеговине,
6. Политика и **регулисана** питања имиграције, избјеглица и азила,
7. Провођење међународних и међуентитетских кривичноправних прописа, укључујући односе са Интерполом,
8. Увођење и рад средстава за међусобне и међународне комуникације,
9. **Регулисана** саобраћаја између ентитета,
10. Контрола ваздушног саобраћаја.

Када су у питању Уставом дате надлежности институцијама БиХ, треба имати у виду да постоји јасно одређена градација оног што је надлежност тих институција. То се може

Како је БиХ настала и како (не) може да опстане - о суду и тужилаштву БиХ

Пише: Милорад Додик
уторак, 19 април 2011 20:42

подијелити у три групе.

I. **ПОЛИТИКЕ** - спољна, спољнотрговинска, царинска, за усељавање, избјеглице и азил, монетарна (ово још и тачно дефинисано чланом 7. Устава под називом Централна банка);

II. **ПРОПИСИ** - само у два случаја постоји изричито овлашћење институцијама БиХ за доношење прописа: **први** - усељавање, избјеглице и азил (уз политику те области) –; **други** – регулисање саобраћаја ИЗМЕТЈУ ентитета.

III. **РАДЊЕ И ПОСТУПЦИ** у остале 4 надлежности:

-

финансирање установа и међународних обавеза БиХ,

-

спровођење кривичних закона на међународном плану и између ентитета, укључујући ту и односе са Интерполом,

-

увођење и рад средстава за међусобне и међународне комуникације,

-

контрола ваздушног саобраћаја.

За наведене 4 радње не наводи се начин њиховог остваривања. Зато се може тумачити да је то ствар одлука као што се наводи у члану 4.4.а, б, ц. односно посебних споразума

или других аката органа ентитета, као што то произилази из формулације у члану 3.2.б. и ц.

Када је у питању примјена члана 3.5. Устава БиХ под називом: Додатне надлежности, поставља се питање ко су стране које се могу споразумјети о додатним надлежностима, које нису изричито Уставом БиХ одређене као надлежности које припадају институцијама Босне и Херцеговине. То су сада искључиво ентитети, јер Република Босна и Херцеговина као потписница (давалац изјаве о прихватању) Анекса 4., не постоји више, јер према члану 1. Устава, „Република Босна и Херцеговина, не постоји, него само Босна и Херцеговина са унутрашњом структуром измијењеном Анексом 4. и састављена од два ентитета. Тачно је да су представници „Републике Босне и Херцеговине“ били потписници, али је „потпис РБиХ више везан за посебне околности који су превладавали на терену у вријеме преговора који су водили потписивању Општег оквирног споразума за мир у БиХ, него за јасну намјеру да се осигура да Босна и Херцеговина нужно буде страна у поступцима будућих потписивања споразума о додатним надлежностима за БиХ. Тако и досадашња пракса страна учесница у споразумијевању о преносу надлежности (БиХ и ентитети), не даје право да БиХ буде страна од које зависи ваљаност споразума ентитета. Тако на примјеру Споразума о преносу надлежности у области одбране који каже да су се ентитети усагласили да пренесу надлежности, а потписали су га премијери ентитета и предсједавајући савјета министара, не уводи БиХ као страну. Највише што се може прихватити, било би да је то учињено у својству свједока“, како пише у Коментару Устава БиХ, издање Фондације Конрад Аденауер, Сарајево 2010. године.

У вези са преносом надлежности, поставља се питање шта се може пренијети ? Да ли се преноси само право коришћења надлежности или пак цијела надлежност ?

ПРАВОСУДНА НЕНАДЛЕЖНОСТ

Устав БиХ који је Анекс 4. Дејтонског споразума, у одређивању надлежности БиХ, није одредио правосуђе, па оно у складу са чланом 3.3.а. Устава, припада ентитетима као њихова надлежност. Тако је и било све док Високи представник Волфганг Петрич својом одлуком 12. новембра 2000. године, није наметнуо Закон о Суду БиХ.

На ту одлуку је двадесетпет посланика Народне скупштине Републике Српске, упутило захтјев за оцјену уставности Закона о Суду БиХ, са образложењем да правосуђе није

предвиђено као надлежност Босне и Херцеговине. Чланом 3.1. Устава БиХ дефинисане су надлежности институција БиХ, а чланом 3.а. је одређено да «све државне функције и овлашћења која овим Уставом нису изричито додијељена институцијама Босне и Херцеговине припадаће ентитетима». Захтјев за оцјену уставности, Уставни суд БиХ је доставио Високом представнику дајући му прилику на одговор. Високи представник као доносилац оспореног закона, није одговорио, већ је то учинила његова канцеларија - ОХР, наглашавајући **«да то чини без икаквог изричитог или имплицитног признавања надлежности Уставног суда у односу на одлуке Високог представника»**

. ОХР је на позив на јавну расправу пред Уставним судом БиХ одговорио да нема намјеру да даје било каква додатна образложења. Потпуно невјероватно да се једна канцеларија, особље, сервис, тако подцјењивачки односи према највишој судској институцији БиХ установљеној Анексом 4. међународног уговора. Тиме се показује да је чак и Уставни суд БиХ под контролом ОХР-а. То Уставни суд БиХ и не крије, напротив наглашава, па у образложењу наводи:

«У погледу надлежности Високог представника да доноси законе и надлежности Уставног суда БиХ да одлучује о сагласности тих закона са Уставом БиХ, Уставни суд је већ раније у одлукама број У 9/00, У 16/00 и У 25/00, изразио свој став да овлашћена Високог представника произилазе из Анекса 10. Општег оквирног споразума за мир у БиХ, релевантних резолуција Савјета безбједности Уједињених нација и Бонске декларације и да та овлашћена као ни вршење тих овлашћена нису подложни контроли Уставног суда»

Нескривена потчињеност највише судске институције у БиХ према Високом представнику/ОХР-у, доказује до које мјере је Босна и Херцеговина држава заробљена од нелегитимне структуре која се мијеша у правни систем, без икаквог права и мандата.

Схватајући сву бизарност ситуације, Уставни суд БиХ се ипак упушта у оцјену уставности, наводећи зашто то чини: **«Међутим, када Високи представник интервенише у правни систем Босне и Херцеговине, супституишући домаће власти, он дјелује као власт Босне и Херцеговине, а закони које он доноси су природе домаћих закона, те морају да се сматрају законима Босне и Херцеговине, чија је сагласност са Уставом БиХ подложна контроли Уставног суда.»**

Не треба коментар.

Потчињеност, рекло би се чак и снисходљивост Уставног суда БиХ према Високом представнику, дала је очекивану одлуку - да је такав Закон о Суду БиХ, у сагласности са

Пише: Милорад Додик
уторак, 19 април 2011 20:42

уставом БиХ. Пошто не може да нађе никакву правну заснованост у погледу надлежности за успостављање Суда БиХ, Уставни суд прибјегава произвољним процјенама и очекивањима, па тиме још додатно потврђује сву неправност такве конструкције, како у Одлуци Високог представника да наметне такав закон, тако и у својој одлуци да тај закон прогласи уставним.

Уставни суд каже: «**Може да се очекује да ће успостављање Суда БиХ бити важан елемент у обезбјеђењу да институције БиХ дјелују у сагласности са владавином права и да задовољавају услове Европске конвенције у погледу правичних суђења пред судовима и ефективних правних лијекова**»

Уставни суд БиХ даље тврди да се успостављањем Суда БиХ «**испуњава услов независног и непристрасног трибунала**»

. Да ли то онда значи да су сви други судови у БиХ, пристрасни и зависни ? Пракса је показала да је правосуђе које је инсталисао ОХР, највећим дијелом пристрасно и зависно.

Уставни суд БиХ даље «**запажа да успостављањем Суда БиХ може да се очекује већи допринос владавини права, што је један од основних принципа за функционисање демократске државе**»

. Тако су очекивања била једина аргументација, а вријеме је показало климавост такве конструкције. Пропала суђења због неразумних оптужница и поништених пресуда која су била продукт површности и неодговорности прије свега страних тужилаца и судија, систематски су уништавала правосудни систем.

Одлуку Уставног суда БиХ од 28. септембра 2001. године о уставности Закона о Суду БиХ, изгласала су тројица страних судија и двојица судија из реда бошњачког народа, а неуставним су га сматрали свих четворо судија из реда српског и хрватског народа. Ради се о професорима правних факултета – др Снежани Савић, др Витомиру Поповићу, др Звонку Миљку, те о Мирку Зовку, садашњем предсједнику Уставног суда Републике Српске. Одлука је донесена супротно утемељеним ставовима судија из реда два од три конститутивна народа, само са два гласа судија из реда Бошњака и још три гласа страних судија. Може ли се таква одлука сматрати легитимном с обзиром на правно утемељену аргументацију судија из реда Срба и Хрвата ? Тако је издвајајући мишљење, судија Снежана Савић констатовала да не постоји уставни основ за доношење тог закона, односно успостављање Суда БиХ, јер се ни Високи представник није могао позвати на одредбу Устава БиХ.

Судија Звонко Миљко у издвојеном мишљењу, дао је прецизну и неумољиву дефиницију:

«

Не може да постоји Суд Босне и Херцеговине ако га нема у самом Уставу Босне и Херцеговине.

Овај закон не би могла да донесе чак ни Парламентарна скупштина Босне и Херцеговине, па тако ни Високи представник који у овом случају «суспституише Парламентарну скупштину Босне и Херцеговине» како стоји у самој Одлуци Уставног суда. Једини начин за успостављање оваквог суда био би могућ уставном ревизијом, у складу са чланом 10.1. Устава Босне и Херцеговине»

. Такве ревизије, односно допуне Устава БиХ није било.

Дакле, др Миљко је само доследан, сматрајући да се никако не може другачије тумачити одредба члана 3.а. Устава, већ да свака надлежност институција БиХ мора бити изричито додијељена самим Уставом. То значи да се додатне надлежности институција БиХ могу једино утврдити амандманима на Устав, па тек онда тиме створити правни основ за доношење закона од стране Парламентарне скупштине БиХ. Наравно, овоме би морао да претходи промјена Анекса 4. по процедури коју предвиђа међународно право за међународне уговоре.

Оној петорици судија који су изгласали одлуку о уставности, једино је било важно постојање одлуке за коју ће бошњаци понављати да је коначна и обавезујућа, јер тако пише у Уставу БиХ. Међутим, то не може спријечити разматрање околности прегласавања и недостатка било какве уставне аргументације у прилог такве одлуке. Остаје чињеница – пет напрема четири, без гласова несумњивих судијских ауторитета из реда Срба и Хрвата.

Сасвим очекивано, наметање Закона о Суду Босне и Херцеговине, био је само први корак у успостављању правосудног система који ће бити искључиво у функцији доносиоца таквог акта – Високог представника/ОХР- и њихових интереса.

Знајући да не постоји никакав правни основ за наметања закона, саставни дио одлуке о наметању закона је и формулација да та «одлука ступа на снагу одмах на привременој основи, све док Парламентарна скупштина БиХ не усвоји Закон у прописаној форми, без измјена и допуна и без постављања услова». Пошто се Закон не може промијенити, Парламентарна скупштина га усваја у истовјетном тексту као што је наметнут. Јасно је да након тога такав закон никада више не може бити битније измијењен ни укинут, јер неће

добити већину гласова. Нико и не очекује да би се посланици из реда бошњака одрекли онога што им је подарио Високи представник/ОХР у грађењу државе по њиховој мјери.

Наметнути Закон о Суду БиХ прописује између осталог:

- члан 3. одређује да судије могу бити држављани БиХ;
- члан 4. одређује да судије бира Парламентарна скупштина БиХ на приједлог посебне комисије за именовање судија;
- члан 8. даје имунитет судијама;
- члан 9. одређује језике у поступку пред Судом БиХ – босански, српски и хрватски, те оба писма латинично и ћирилично;
- члан 12. прописује да пуномоћник мора бити уписан у именик адвоката надлежног тијела у БиХ признатог од стране Суда; (НАПОМЕНА: Суд одређује коије ће тијело у БиХ признати и којим адвокатима ће дозволити заступање пред Судом, утврђујући себи надлежност мимо закона који регулишу ову област. Отуда и закон о адвокатури на нивоу БиХ, који се покушава прогурати у Парламенту БиХ);
- члан 13. одређује да је Суд БиХ надлежан само за кривична дјела утврђена законом државе БиХ када се тим законом (Кривични закон БиХ) одређује надлежност Суда за та кривична дјела;
- члан 15. одређује да је Суд БиХ надлежан да одлучује о жалбама на пресуде Суда БиХ (НАПОМЕНА: Исти суд доноси пресуду и одлучује о жалби на ту пресуду);

Пише: Милорад Додик
уторак, 19 април 2011 20:42

· Суд БиХ одлучује и о ванредним правним лијековима против правоснажних пресуда које је донио Суд БиХ:

Ових дана Волфганг Петрич је признао истину у интервјуу „Слободној Босни“ од 31. марта 2011. говорећи о дјеловању међународне заједнице у БиХ, између осталог каже: „**Ништа није било заиста одређено и лично сам радио најбоље што сам знао. Мандат сваког високог представника је зависио од његове личности, снаге и у многим случајевима од великих земаља као што су САД. □ Ми смо имали задатак да уведемо демократију диктаторским средствима. И то никада није добар начин.**“

О РАДУ ТУЖИЛАШТВА И СУДА БИХ

Као што је образложено, Тужилаштво и Суд БиХ су правосудне институције које су наметнуте одлукама високог представника. То је учињено на захтјев бошњачких политичара са циљем да се посредним механизмима унитаризује правосуђе у БиХ и изврши централизација. Бошњаци преко таквих наметнутих институција, остварују оно што нису добили Дејтонским споразумом. Дакле, обје ове правосудне институције су у служби бошњачких политичких интереса. Пошто су обје институције дјело међународних центара моћи, оне су непрекидно под директном контролом странаца. Контрола и утицај се остварује кроз присуство међународних тужилаца, судија и међународног административног особља.

а) Политика оптужена

Политика оптужења за ратне злочине коју води Тужилаштво БиХ има за циљ да створи судску истину о Србима као злочинцима која ће се користити као чињеница у политичким стратегијама Бошњака. То потврђује чињеница да су преко 90 посто оптужених и осуђених за ратне злочине Срби. Бошњаци се појављају само као статистичка бројка и оптужују се за најблаже облике кривичних дјела која се једва могу квалификовати као ратни злочини. Перфидност ове политике види се у чињеници да се у посљедње вријеме Бошњаци оптужују за злочине према Бошњацима у Цазинској крајини. Када се постави питање националне припадности осуђених, предсједница Суда БиХ се прави да то не зна јер, тобоже, суд не води статистику по националности странака. Свако ко је видио судску пресуду зна да се у генералијама наводи и национална припадност. Ако се погледа сајт Суда може се по именима осуђених без грешке закључити њихова национална припадност и увјерити се да су међу осуђеним

само три Бошњака, неколико Хрвата и највећи број Срба.

Ни један масовни и организовани злочин Бошњака није процесуиран пред Судом БиХ. У једином озбиљном предмету против Бошњака (**Бугојанска група**) оптужени су чувари логора док су предсједник Ратног штаба Џевад Млаћо и ратни командант Селмо Цикотић саслушавани као свједоци! Нема Бошњака ооптужених по командној одговорности, нема их осумњичених за организован злочиначки подухват и систематичан напад. Такве правне квалификације су резервисане само за Србе!

Политика процесуирања и оптужења у Одјелу за организовани криминал била је сво вријеме фокусирана на Србе и Хрвате из политичких структура (Јелавић, Шаровић, Човић, Иванић) са циљем политичке дискредитације појединаца и стварање представе о криминализованим политикама у домаћој и међународној јавности. Ови примјери показују да је Тужилаштво БиХ формирано као инструмент у рукама бошњачке политике коју спонзоришу неки међународни центри моћи.

У Одјелу за ратне злочине Тужилаштва БиХ постоје тужиоци Бошњаци који немају у раду ни један предмет против Бошњака, али зато постоје тужиоци Бошњаци који оптужују само Србе. Подсјећам да још ништа није урађено у предмету против Атифа Дудаковића, иако је пријава поднешена још 2006. Године.

Треба имати у виду да су и Одјелом за ратне злочине и Одјелом за организован криминал управљали међународни тужиоци све до 2010. године. То не значи да се политика Тужилаштва промијенила са одласком међународних тужилаца. Странац који је руководио Одјелом за организовани криминал (Дру Енгел) је и данас у Тужилаштву у својству савјетника. У просторијама Тужилаштва налази се канцеларија у којој сједи Хасан Плех, службеник амбасаде САД.

б) Структура Суда БиХ и Конвенције о људским правима

Суд БиХ је структурисан супротно члану 14. тачка 5. Међународног пакта о грађанским и политичким правима и члану 2.1. Протокола 7. Европске конвенције о људским правима. Наиме, оба међународна правна документа предвиђају право сваког да његову одлуку о кривици и казни преиспита надлежан **ВИШИ СУД**. Виши суд је у систему

континенталног права суд који представља посебну и независну структуру, који је одвојен од првостепеног суда и чије судије бира независно судско тијело. Апелационо одјељење које у Суду БиХ разматра жалбе против одлука истог суда, не може се ни по чему сматрати „вишим судом“. Напротив, исти суд доноси пресуде и разматра жалбе!

Судије Апелационог одјељења не поставља независно судско тијело (ВСТС), него предсједник суда без јасних, објективних и транспарентних критерија. Тако изабране судије су под директном контролом и утицајем предсједника. Због таквих овлаштења, предсједник суда има превелику моћ над судијама и може да утиче на вршење правде. Предсједница Суда БиХ је и сама судија Апелационог одјељења, тако да се такозвани «**ВИШИ**» суд може сматрати њеним приватним судом!

Ово је још један у низу правних апсурда који су странци инсталирали у БиХ због својих циљева. У европском правном систему не постоји таква структура једног редовног суда! Суд БиХ је правни ексцес у правосудном систему БиХ и у европском праву, због чега овакву институцију треба редефинисати или уклонити из правног система!

ц) Преузимање предмета из надлежности ентитетских судова (Члан 7. Закона о Суду БиХ (бивши члан 13.))

Преузимање предмета из надлежности ентитетских судова успостављено је Законом о Суду БиХ (члан 13. првобитног текста). У историји правосуђа, оваква право једног суда се први пут појављује. Ни једно континентално законодавство не даје одређеном суду право да узима предмете из надлежности другог суда. Још већи апсурд је чињеница да се оваква могућност једном суду даје једним организационим законом! У суштини, организациони закон прописује диспозицију кривичног дјела („озбиљне реперкусије, штетне посљедице на привреду БиХ, озбиљна економска штета, друге штетне посљедице изван територије ентитета?“), што је неприродно и неприхватљиво са становишта нормативне теорије.

Тужилаштво и Суд БиХ су ову могућност до сада интензивно користили за преузимање случајева из правосудног система Републике Српске. Преузимани су предмети из надлежности основних судова, за шта није постојао основ ни у члану 13. (обична убиства, несавјестан рад у служби). Законска могућност је у пракси доведена до апсурда: тужилац нема обавезу да претходно доказује „штету“ и „штетне посљедице по

БиХ“, оптужени нема могућност да такве тврдње тужиоца претходно оспорава, суд то не рјешава као претходно питање и оптужени нема право жалбе у погледу оваквих одлука тужилаштва и суда.

Оваква одредба се нашла у Закону о Суду БиХ са **политичким циљем да се осигура механизам за подривање дејтонских надлежности ентитета када је у питању правосудни систем.** □ Таква пракса је супротна члану 6. Европске конвенције о људским правима, коју је Уставни суд БиХ својим одлукама подржао показујући да је и он **дио механизма за фактичко рушење дејтонске надлежности ентитета!** □

д) Надлежности Одјела 3.

У Одјелу 3. заступљена су кривична дјела из надлежности судије појединца (са максималном казном затвора до 10 година). Судије Суда БиХ суде чак и за кривична дјела за која је предвиђена новчана казна или казна затвора до три године. У правосудном систему ентитета, судије првостепених судова такође суде за кривична дјела са запреијећеном казном до 10 година затвора.

Поставља се питање шта је определијелило законодавца да врло широк круг кривичних дјела сврста у надлежност Суда БиХ (Одјела 3.)? Слиједио би један једини закључак да је то групни заштитни објекат (држава БиХ и њени интереси). Да ли је то заиста било неопходно? Да ли су кривична дјела из надлежности Одјела 3., с обзиром на радње извршења, тежину посљедице и висину изречених казни, заиста од таквог значаја да требају бити у надлежности Суда БиХ? Чини с да за то није било никаквог разумног оправдања и да је главни циљ био да се што више надлежности одузме ентитетском правосуђу.

Проблем отвара и крупно морално питање (правичност) и у самом систему. Зашто судија Суда БиХ за дупло већу плату рјешава предмете мањег друштвеног значаја него судија основног /општинског суда? Суд БиХ је прескуп да би рјешавао кривична дјела кријумчарења стоке преко границе, или давања двадесет марака мита царинику.

Пише: Милорад Додик
уторак, 19 април 2011 20:42

Ако се дјелатност Одјела 3. посматра са аспекта казнене политике, још теже је извући закључак о оправданости суђења за ова кривична дјела на Суду БиХ. Од 119 изречених пресуда у 2007. години, само је 16 осуда на казну затвора, 16 на новчану казну, а 85 условних осуда (двјије ослобађајуће и остало ријешено „на други начин“). У 2006. години је донешено 106 пресуда, од којих је у 21 случају изречена казна затвора, у 34 случаја новчана казна, а у 49 случајева условна осуда. У 2005. години донесене су 163 пресуде, од којих је казна затвора изречена у 40 случајева, новчана казна у 44 случаја, а условна осуда у 77 случајева (подаци из интерне статистике Суда). Ове надлежности треба вратити ентитетском правосуђу.

е) Управна и грађанска надлежност

Суд БиХ има надлежност да преиспитује управне акте институција и органа државе БиХ, те да решава грађанске спорове у којима се држава БиХ појављује као тужена страна. Нема логичног оправдања да ова врста спорова буде у надлежности Суда БиХ само због својства тужене стране. Предмете исте врсте (чак и сложеније!) рјешавају ентитетски судови основног нивоа (само за дупло мању плату!).

Ове надлежности треба вратити у ентитетско правосуђе и на тај начин смањити огроман буџет Суда БиХ.

ф) Незаконита пракса коју је увео Суд БиХ

Суд БиХ је успоставио праксу супротну општем правном принципу да се на починиоца кривичног дјела примјењује закон који је био на снази у вријеме извршења кривичног дјела, или касније измијењен закон ако је блажи за учиниоца (**Временско важене кривичног закона-члан 4. КЗ БиХ**)

. Наиме, пред Судом БиХ на учиниоце кривичних дјела ратних злочина не примјењује се Кривични закон СФРЈ, који је блажи за учиниоца (предвиђа максималну казну затвора до 20 година), него се примјењује Кривични закон БиХ донешен 2003. године, који предвиђа максималну казну дуготрајног затвора до 45 година. Оваква пракса Суда БиХ супротна је пракси редовних судова оба ентитета, што је отворило проблем неједнакости пред законом. Уставни Суд БиХ је у предмету

Мактоуф

на прилично нејасан начин потврдио праксу Суда БиХ, што је требало да промијени праксу свих судова у БиХ када су у питању кривична дјела ратних злочина.

Оваква пракса Суда БиХ је довела до правне неједнакости у региону и суочила државе са политичким проблемом. За исто кривично дјело у Хрватској и Србији максимална казна је 20 година затвора, а у БиХ 45 година. Оваква врста институционалне неправде погађа само Србе јер су само они до сада суђени на дуготрајне казне затвора.

Примјер показује како се Суд БиХ и Уставни суд БиХ користе као механизми за наметане неуставне и незаконите праксе у правосудни систем искључиво из политичких циљева и како се Суд БиХ и Уставни суд БиХ користе за наметане судске праксе ентитетском правосуђу.

Пред Европским судом за људска права налази се неколико апелација по овом основу које још нису разматране.

г) Ефикасност Тужилаштва и Суда БиХ

Тужилаштво и Суд БиХ су најнеефикасније правосудне институције у свијету! Њихов рад су међународни фактори дизајнирали према политици Хашког трибунала, очекујући да ће им дуготрајни поступци осигурати да сто година буду у БиХ и лагодно зарађују огроман новац. Из извјештаја Суда БиХ за 2010. годину може се видјети да је 13 судија у Одјелу за ратне злочине за годину дана донијело само 14 пресуда! Један судија годишње уради једну пресуду у потпуно анонимним случајевима ратног злочина. Поступци за ратне злочине пред судом БиХ трају по три године! Има судија који за годину дана нису написали ни једну пресуду! Ни у одјелу за организовани криминал није много боља ситуација. Тамо судије ураде по три пресуде годишње. То су најскупље судије на свијету! Такав луксуз БиХ себи не може дозволити и зашто би Република Српска плаћала тако скупе институције.

х) Деструктивно дјеловање предсједнице Суда БиХ

Главни тужилац и предсједница Суда БиХ ослањају се на подршку страних амбасада и међународних званичника и јавно их представљају као заштитнике њихове независности (изјава предсједнице Суда БиХ у емисији «60 минута» од 7. марта 2011. године), а истовремено домаће политичаре и државне институције представљају као непријатеље независног правосуђа. За разлику од домаћих политичара, амбасадори појединих земаља и високи представници су били стални гости ових институција. Предсједница Суда отворено користи сарајевске медије у дискредитацији домаћих институција,

Пише: Милорад Додик
уторак, 19 април 2011 20:42

политичара, па чак и својих судија.

Предсједница Кресо је инструментализовала сарајевске медије за нападе на Републику Српску и њене власти, као и судије из Републике Српске, које оптужују да по задатку Милорада Додика руше Суд БиХ. Ово је криминална и увредљива улога једног предсједника суда. Такође, предсједница Кресо се константно бави политичким питањима (оснивањем Врховног суда БиХ, одјељења Суда БиХ у ентитетским окружним судовима), што јасно разоткрива њену политичку улогу у правосудном систему. Кресо је прошле године изазвала међународни инцидент на Конференцији предсједника врховних судова региона у Будви због тога што судије из Републике Српске сједе до судија из Србије и близу заставе Републике Србије. То је пренијела као скандал „Дневном авазу“, након чега је случај доспио до амбасада двију земаља. И поред оваквог дјеловања, Високи судски и тужилачки савјет је Меџиду Кресо поново изабрао за предсједницу Суда БиХ на још шест година и јасно показало да је дио система који активно дјелује против интереса Републике Српске.

Република Српска не жели да новцем својих грађана финансира „државне“ правосудне институције које раде против интереса њених грађана, јер такве институције компромитују правосудни систем и правду.

(Излагање председника РС Милорада Додика на 4. посебној седници народне скупштине Републике Српске 13. априла 2011)